

Saarna Timoteuksen Jumalanpalvelusyhteisön messussa

23. sunnuntai helluntaista, 3VK, *Antakaa toisillenne anteeksi*

Virret: 173, 134, 446, 600, 227, 442

Ikimuistoisista ajoista ei ole tietoon tullut, ei korva ole kuullut, ei silmä nähnyt, että olisi muuta jumalaa kuin sinä, Jumalaa, joka auttaa niitä, jotka häntä odottavat. Sinä olet etsinyt niitä, jotka iloiten täyttäisivät tahtosi, jotka sinua muistaen kulkisivat teitäsi. Mutta me teimme syntiä, ja sinä vihastuit, me rikoiimme sinun tahtoasi vastaan, ja sinä kätkit kasvosasi meiltä. Kuin saastaa me olemme olleet, kuin tahrainen riepu on koko meidän vanhurskautemme. Me kaikki olemme kuin kuihtuneita lehtiä, ja syyllisyytemme pyyhkäisee meidät pois kuin tuuli. Ei ole ketään, joka kutsuisi sinua avuksi, joka havahtuisi ja turvaisi sinuun. Sinä olet kätkenyt meiltä kasvosasi ja jättänyt meidät pahojen tekojemme valtaan. Mutta olethan sinä, Herra, meidän isämme! Me olemme savea, sinä saven valaja, kaikki me olemme sinun kättesesi tekoa. Herra, älä ylen määrin vihastu meihin, älä loputtomiin muistele meidän pahoja tekojamme. Katso meitä. Kaikki me olemme sinun kansaasi. (Jesaja 64:4–9)

Minä luotan siihen, että Jumala, joka on teissä aloittanut hyvän työnsä, myös saattaa sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. Minulla on täysi syy ajatella teistä kaikista näin, sillä te olette minun sydämessäni, ja olenpa vankilassa tai puolustamassa ja vahvistamassa evankeliumia, te kaikki olette osallisia samasta armosta kuin minä. Jumala on todistajani, että minä kaipaen teitä kaikkia ja rakastan teitä hellästi, niin kuin Kristus Jeesus teitä rakastaa. Rukoilen myös, että teidän rakkautenne kasvaisi ja yltäisi yhä parempaan ymmärrykseen ja harkintaan, niin että osaisitte erottaa, mikä on tärkeää, säilyisitte puhtaina ja moitteettomina odottaessanne Kristuksen päivää ja tuottaisitte Jumalan kunniaksi ja kiitokseksi runsain mitoin hyvää hedelmää, jonka saa aikaan Jeesus Kristus. (Fil 1:6–11)

"Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi. Mutta jos te ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne. (Matteus 6:14–15)

Jumalalle kiitos!

Oletko koskaan joutunut elämään rakennustyömaan keskellä? Olet ehkä muuttanut uuteen kotiin, joka on pitänyt remontoida muuton jälkeen. Yhdessä huoneessa jo asutaan, toista vielä maalataan ja kolmatta hiotaan. Pölyä on kaikkialla, rakennusjätettä töröttävine nauloineen lojuu pihalla, vaarallisia työkaluja on siellä täällä ja tuoretta maalia on sekä seinissä että vessan lavuaarin vullanneissa teloissa ja pensseleissä. Tilanne rasittaa kaikkia osapuolia. On ikävää asua melun ja pölyn keskellä ja toisaalta on hankala tehdä töitä, kun talon asukkaat pyörivät jaloissa ja silminnähdessä kärsivät remontista. Ainut mikä saa jatkamaan on toivo siitä, että remontti tulee pian valmiiksi, tavarat ja ihmiset saadaan oikeille paikoilleen ja koti alkaa näyttää siltä kuin kodin pitääkin.

Raamatusta me opimme, että seurakunta on tällainen rakennustyömaa. Elävistä kivistä rakennetaan Elävän Jumalan temppeliä. Paavali kirjoittaa Efesoksen seurakunnalle: *Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Hän liittää koko rakennuksen yhteen niin että se kasvaa Herran pyhäksi temppeliksi, ja hän liittää teidätkin Hengellään rakennuskivinä Jumalan asumukseen.* (Ef 2:20-22)

Tämän päivän epistolatekstissä Apostoli Paavali kirjoittaa nykyisen Kreikan mantereella sijaitsevaan Filipin kaupunkiin, johon on itse julistuksellaan perustanut rakennustyömaan, seurakunnan. Antiikin retoriikan perussääntöjen mukaan kirje tuli aloittaa johdannolla (exordium), jolla vas-

taanottajat koetettiin saada entistä vastaanottavaisemmiksi heitä kiittämällä ja kehumalla. Tämän päivän epistolatekstissä me kuulimme osan filippiiläiskirjeen johdannosta. Johdanto alkaa näin: *“Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin teitä muistan, aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta, kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin **ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka**, varmasti luottaen siihen, että hän, joka on **alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä** Kristuksen Jeesuksen päivään saakka.”*

Apostolin *exordium* ei ole aivan puheopin sääntöjen mukainen. Piti kiittää ja kehua **kuulijoita**, mutta hän kiittääkin Jumalaa! Miksi näin? Rakennustyömaa on Herran. Siksi Paavali suunta kiitoksensa ja luottamuksensa Herraan, ei rakennustyömaahan itseensä. Tässä on suuri merkitys ja ero. Luotammeko me seurakuntaan ja sen ihmisten kristillisyyteen, vai Jumalan työhön seurakunnassa ja sen ihmisissä? Luotammeko, että rakennustyömaa saattaa itsensä valmiiksi ja siivoaa rakennusjätteensä pois, vai luotammeko, että rakennustyömaan johtaja saattaa työnsä valmiiksi? Ensimmäinen vaihtoehto johtaa meidät varmaan pettymykseen. Jälkimmäinen taas vaatii kärsivällisyyttä, niin kuin tulemme vielä tekstistäkin huomaamaan.

Autuutemme alku ja loppu

Paavali siis panee luottamuksensa rakentajan varaan. Hän **luottaa** varmasti, **että Jumala**, joka **on alkanut työnsä** filippiiläisissä, **on sen saattava** myös **päätökseen**. Herra on aloittanut elävän Jumalan temppelin rakennustyön Filipissä. Hän on laskenut perustuksen apostolien ja profeettojen

julistuksen ja todistuksen, siis Pyhän Raamatun varaan. Hän on liittänyt koko rakennuksen yhdeksi Kulmakiven, Jeesuksen Kristuksen kautta. Paavali luottaa, ettei Jumala aloita mitään työtään saattamatta sitä myös päätökseen. Koska työ on Herran, se tulee aivan varmasti myös valmiiksi. Me saamme luottaa samalla tavalla rakennustyömaan johtajaan. Häneen Sinä saat myös omassa uskonkilvoituksessasi luottaa. Työ on hänen ja hän tekee työnsä valmiiksi.

Mitä sitten tapahtuu aloituksen ja päätöksen välisenä aikana? Sekin on Herrassa: *kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin **ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka***. Jumala on aloittanut työnsä Filippissä Paavalin julistaman evankeliumin kautta. Apostolien tekojen 16. luvussa kerrotaan, miten seudulla asunut kangaskauppias nimeltä *Lydia* pääsi evankeliumin osallisuuteen: *“Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vastaan sen mitä Paavali puhui, ja hänet ja hänen perhekuntansa kastettiin.”* Tässä evankeliumin osallisuudessa filippiiläiset olivat saaneet vaeltaa *“tähän päivään saakka”*. Herra itse alkoi työn, jatkoi sitä joka päivä ja tulisi kerran myös saattamaan työnsä päätökseen.

Milloin sitten vietetään harjannostajaisia tai tupaantuliaisia Herran rakennustyömaalla? Milloin voidaan katsoa, että seurakunta on rakennettu valmiiksi ja väki voi muuttaa sisään viihtyisiin ja kauniisiin tiloihin? Milloin yksittäinen kristitty voi katsoa peiliin ja todeta tulleensa valmiiksi kristityksi? Paavali sanoo: *hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä **Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä***. Tämä kysyy meiltä pikaruokakulttuurin ja

neljännesvuosikatsausten keskellä eläneiltä kristityiltä kovasti kärsivällisyyttä. Me joudumme seurakunnassa elämään Herran päivään, Jeesuksen takaisin tulemiseen saakka, rakennustelineiden, märkien maalipensseleiden, vaarallisten työkoneiden, rakennusjätteen ja hiontapölyn keskellä. Tämän keskeneräisyyden saa aikaan meissä edelleen asuva synti. Me itse olemme pistäviä, teräviä, pölyviä ja meluavia ja siksi myöskään meistä ihmisistä koostuva seurakunta ei voi ajassa tulla täydelliseksi. Siksi uusille kristityille onkin tapana sanoa: 'tervetuloa pettymään meihin, vaan ei Jumalan teihin.'

Kaiken seurakunnassa vallitsevan epätäydellisyyden ja keskeneräisyyden keskellä kuitenkin **Jumalan teot** ovat täydellisiä ja valmiita. Kun Jeesus huusi: *se on täytetty*, hän todella tarkoitti sitä. Syntien anteeksiantamus, syntisen vanhurskauttaminen, sovitus ja lunastus, on kaikki Kristuksessa valmista ja täydellistä. Siksi tämäkään rakennustyömaa ei ole ihan niin toivoton kuin voisi ensi näkemältä luulla. Täällä kaiken inhimillisen keskeneräisyyden keskellä saat kuulla Jumalan oman äänen: Älä pelkää. Minä olen sinut nimeltä kutsunut. Sinä olet minun. Vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoon, mutta minun rakkauteni sinuun ei väisty eikä minun rauhanliittoni horju. Minun Poikani veri on vuotanut sinun puolestasi. Hänen ruumiinsa on murrettu sinun elämäksesi. Tämän täydellisen anteeksiantamuksen ja sovituksen saat uskoa ja ottaa vastaan Kristuksen Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä.

Siinä on rakkaus

Jumalan alkama, jatkama ja kerran päätöksen saattama usko synnyttää kristillistä rakkautta. Jeesus sanoo: *Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toistanne. Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.*" (Joh 13:34-35) Miten tällainen rakkaus voi syntyä seurakunnan jäsenten välille? Me voimme yrittää pumpata sitä itsestämme, tsempata ja yrittää, mutta kannettu vesi ei pysy kaivossa. Siksi tästä rakkaudesta tunnistamisesta tulee helposti syyttävä ja ahdistava laki meille. Meidän pitäisi - mutta kun me emme pysty. Paavali kirjoittaa epistolassamme: *Sillä Jumala on minun todistajani, kuinka minä teitä kaikkia ikävöitsen Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella.* Paavalin rakkaudesta käyttämä sana tarkoittaa oikeastaan *sisälmyksiä*, maksaa, keuhkoja ja sydäntä, sitä sisintä, jossa hellimpien tunteiden ajatellaan asustavan. Jeesuksen hellä "sisälmysrakkaus" Filippiiläisiä kohtaan vaikutti Paavalissa. Me voimme itse kyllä saada aikaan rakkauden tekoja, mikä on hyvin tärkeää, mutta miten voisimme löytää myös tuon "sisälmysrakkauden", hellät tunteet, toisiamme kohtaan ja oppia aidosti välittämään toisistamme Jeesuksen rakkaudella?

Apostolien tekojen 16. luvusta saamme lukea, että Paavali ja filippiiläiset ovat saaneet kulkea yhdessä Filipin seurakunnan alkuaskeleet. Paavali on asunut hetken aikaa Filippiissä ja opettanut Lydian kodissa kokoontuvaa seurakuntaa. Elämä on ollut yhteistä, tehtävä on ollut yhteinen, vankeus, vaino ja vaikeudet ovat olleet yhteisiä. Tästä kaikesta yhteisestä on seurannut kristillistä rakkautta, yhteenkuulu-

misen tunnetta ja kaipausta, jota ihminen ei itse pysty itsensä pumppaamaan. Miten me seurakuntana siis voimme oppia rakastamaan toisiamme niin kuin Jeesus on meitä rakastanut? Emme muuten kuin Paavalin ja filippiäisten tavoin elämällä yhdessä, jakamalla niin vainon ja vaikeudet kuin vapauttavan evankeliumin, polvistumalla yhdessä syntisinä Herran pöytään, jossa Herra antaa syntimme anteeksi ja yhdistää meidät itseensä ja toinen toiseemme.

Mitä tästä kaikesta seuraa? Meillä on Jumalan alkama työ ja luottamus siihen, että hän vie työnsä päätökseen. Meillä on Kristuksen rakkaus ja yhteinen elämä vaikeuksissa ja voitoissa. Seuraako sitten kehotus, miten kristittyjen on rakennustyömaallaan elettävä jotta homma tulee valmiiksi? Ei. Paavali päättää johdantonsa rukoukseen: *Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä, voidaksenne tutkia, mikä paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi, täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan, Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.*

Näin mekin saamme rukoilla rakennustyömaamme keskeltä. Rakennusjätteen, hiontapölyn, sotkevien maalien ja kovaäänisten koneiden keskeltä me nostamme katseemme Jeesukseen, joka on kaiken täyttänyt ja tehnyt valmiiksi: Herra, anna meille rakkaus, anna meille usko, anna meille ymmärrys! Täytä meidät vanhurskaudellasi ja synnytä meissä Isän Jumalan kunniaksi ja kiitokseksi myös Hengen hedelmää!

Miksi me keskeneräiset kristityt tulemme viikko toisensa jälkeen tänne keskeneräiselle työmaalle? Emmekö kuullaksemme rakennustyömaan Herran sanat: Tulkaa, sillä kaikki on valmista!